

BALÁZS ATTILA

Egy kutya, amelyik szerette a vonatokat és az autóstop

KUTYABLÚZ

Pár évvel ezelőtt Szerbia tele volt kóbor kutyával, ebben csak Görögország vehette fel vele a versenyt a földrajzi környéken. Zeusz földjén ugyanis nem az istenek haragja, hanem a csatangoló kutyafalkák miatt bizonyult életveszélyes vállalkozásnak gyalog elindulni felfelé az Olümposzon. Akárcsak Újvidéken sétálni, netalán biciklizni a töltés telepi szakaszán. Az ebek ott kuncsorogtak a központban is, kibiceltek a kiülős asztalok körül, és ugyancsak ott igyekeztek gondoskodni az utánpótlásról – csupán karnyújtásra a vendégektől. *A kiskutya vörös...!* Hogy ki fontosat haraptak meg, nehéz lenne megmondani, mindenesetre betelhetett a pohár, történt valami, amitől számuk erősen megcsappant. Ami történt, éjszaka történhetett, amikor a rendes polgárok alszanak, és nem látják a kegyetlen ritkítást. Csak a különféle hirdetésekben lehetett olvasni, hogy gypmesterek kerestetnek határozott időre jó pénzért. Szükség esetén akár koszt és kvártély is biztosított. Valószínűleg ennek a hadjáratnak esett áldozatul az a három állat, amelyik gyakorta a Petőfi Sándor Általános Iskola vagy rézsút szemközt a temető kerítésénél szeretett heverészni attól függően, hogy éppen hová süt a nap. Hűségesen követték egymást, és mivel csak alapos körütekintés után keltek át az úttesten – óvatosabban az iskolás gyerekekénél –, aligha hihető, hogy autó gázolta volna halálra őket, akik kivétel nélkül soha nem bántottak senkit. Ugatni se lehetett hallani egyiküket sem. Béke poraikra, már csak azért is, mert tetemeiket valószínűleg elégették a köztisztasági krematóriumban. Pontosabban kettőt ebből a triászból, mert a vezér valahogy megmenekült. Holdfényes éjszakákon lehetett hallani a panaszos üvöltözését, míg nappal igyekezett elkerülni az emberekkel való találkozást. Ez sikerült is mindaddig, amíg a sírásók fel nem fedezték a rejtekét, egy beomlott kriptát, és csákánnyal-lapáttal agyon nem verték, mert szorultságában végül csak megmarta egyiküket az a „kib... korcs!”

Agyonverték, elásták, azóta éjjelente újra csendes a temető, csak a környező udvarokból zeng a falrengető ugatás, amitől néha csaknem lehetetlen aludni. De mit van mit tenni? Semmit.

A szemmel láthatóan gazdátlan ebekből pár a lepukkant vasútállomások környékén maradt meg. Ott alusznak a málló, galambszaros épületek előtt, amelyeknek törött ablakán füttyörészik a szél, és nagy többségük felkapja a fejét a vonat érkezése, kíváncsian tekint arra a pár le- és felkászálódó utasra, minek látványa az egy-

kori jugó feketehullám nagymesterének, Goran Paskaljević rendezőnek ama valódi kis remekművét csalja elő az idők homályából, amely egy kutyáról szól. Olyanról, amelyik szerette a vonatokat. A történet szerint egy tetőtől talpig cowboynak öltözött, nem túl bonyolult lelki alkatú szerb férfi, volt kaszkadőr járja az országot RODEO feliratú lestrapált teherautójával, rajta a lovával és a szamarával, majd az egyik váratlan pillanatban útitársul odacsapódik hozzá egy ifjabb hölgy. Lenne tán idő hosszabban is mesélni, de mindössze pár szóban legyen elmondva annyi, ez a rodeós fickó abból él, hogy vásárokon mutogatja nem mindennapi erejét és ügyességét meg a tehénpásztori tudását. A lasszóvetés fortélyait, ilyesmiket. Jeleneteket elevenít fel híres-poros westernekből, és talán felcsillan a remény lelki szemei előtt, hogy a hölgyike majd segítségére lesz ebben. A fiatal nőről ugyanakkor kiderül, valójában szökött rab, akit pitiáner lopásért ültettek le. Élete vágya eljutni Párizsba, ezért is követte el a bűncselekményt, csak éppen nem volt szerencséje. Rajtakapták. Nos, aztán úgy alakul, hogy útjuk során találkoznak egy harmadikkal, egy fiatalemberrel, aki meg a kutyáját keresi, csak éppen nehéz az eb nyomára bukkanni, mert a négylábú kedvenc imád utazni. Különösképp vonatozni. Megállapíthatatlan, éppen merre potyázik az állat. Ők ketten, a nő és a cowboynál jóval ifjabb férfi párosa csakhamar meglép a mutatványostól, hogy Belgrádban kössön ki. Tkp. nem emlékszem a végére. Lehetséges csattanó, hogy a kutya előbb jut el Párizsba, mint a nő. Akár stoppal. Mert tegyük fel, Jack Kerouac intelligens kutyájáról van szó, amelyik gyorsan tanul.

Item. Emlékszem, hogy az autóstop milyen népszerű volt a hetvenes években, hogy aztán fokozatosan kimenjen a divatból, és újfent az legyen a trend, hogy ha csak lehet, egy autóba egy utas jusson a végtelen, már-már egyetlené olvadó monstrózus dugóban ezen a szerencsétlen planétán. Ahogy az a vonat ablakából is többekévesbé jól kivehető a sorompó előtt várakozó autók karavánjából az Újvidék-Szabadka vonalon. STOP! Hogyha megnézzük közelebbről a dolgot, megállapíthatjuk: az autóstopban volt egy ilyen idealisztikus elképzelés az utazó evidens kalandvágyán és bukszakímélési kísérletén túl. Az amerikai Sziklás-hegységben élő, hippifajta Gary Snyder költő hirdette is versben-prózában egyaránt: az autóstop környezetkímélő, embert emberközébe hozó jellegét, pozitív hatását. Ment is a dolog jó sokáig mind az Ó-, mind az Újkontinensen, csak aztán a gépkocsi a magántulajdon négy keréken guruló, sérthetetlen szentélyévé vált a maga teljes mivoltában, amelyben nincs helyük útszélről felszedett, a szent huzatot telesztellentgető vadidegeneknek. Meggyőződésem, hogy igazából ez tett be neki, nem az autóstophoz fűződő bűnügyi statisztikák. Bár elképzelhető az is, nekem egyszerűen csak mázlim volt, hogy soha nem ért komolyabb inzultus stoppolásaim során sem Európában, sem Amerikában, és hogy akit igen, az érthető módon, joggal lehet egészen más véleményen. Ahogy velük együtt például egykori ismerősöm is az amerikai Nagy-

tavak vidékéről, Harvey Vukovich rendőrkapitány, aki látott életében mindenfélét. Például kocsikázó pedofilokat is dugig.

– Engem egyébként – ha már rám terelődött röpkén a szó – vasútállomáson ért a legbrutálisabb támadás, erről azonban most nincs valami óriási kedvem beszélni. STOP. Eleget pocskondiázom ezt a szegény (nemzetközi) vicinálist, amely nélkül valószínűleg megállna a tudomány. STOP. Ott, ahol van. STOP. Ivo Andrić nélkül se élet, se irodalom. STOP. Vonat nélkül meg birodalom, ami meglátszik azon is, hogy mióta Belgrád felé immár egyáltalán nincs vasúti járat – amihez fogható talán még a török időkben volt legutóbb, de sajnos nem utoljára –, azóta szinte megbénult a forgalom. A helyzet, persze, a buszoknak kedvez, ami azzal jár, hogy Újvidéken hidegebb napokon kb. akkora a szmog, mint Pekingben. – *Kuss, ne is lélegezz! Nem vagy a Sziklás-hegységben.* STOP.

Coki!

Mozgás tovább: az amerikai beatnemzedék mintegy életformává tette az úton levést és a tehervonatokra felmászó hobókkal szemben a stoppolást. Így például ha Kierkegaard dán filozófus Mozartban találhatta meg az eszményi zeneszerzőt, mi miért ne jelölhetnénk ki Jack Kerouac személyében az eszményi író. De hogy tényleg miért is? Nos, csakis azért, mert ő jelentette és jelenti művei által ma is test és lélek szimultán, egybehangzó, koordinált mozgását. Mondok erre egy példát. Milovan Djilas egykor a legendás jugó elnök, Josip Broz jobbkeze volt. Aztán ahogy az lenni szokott, neki is megnőtt a hatalomérvágya, és amikor Tito úgy látta, hogy ezáltal veszélybe kerülhet, fogta és az erősebb kutya törvénye alapján lesíttelte Djilast, aki egyébként versek írásával is foglalkozott. Meg szeretett fordítani. Így a börtönben egy tekerics klotyópapírra átültette Milton egész *Elveszett paradicsomát* (Izguljeni raj). Most nem beszélve arról, hogy Djilas erőfeszítése másodproduktumot eredményezett, Kerouacé pedig primört, itt a lényeg az, hogy Djilasnak csupán a szelleme szárnyalhatott. Miközben a szűk börtöncellát méricskélhette kurta léptekkel, addig Kerouac előtt komplett ott volt a testi-lelki mozgás lehetősége, az egész nyitott világ, ami maga a csonkítatlan: *utazás*. És ezen nem változtat az, hogy nyilván Kerouac is ült, amikor ő meg a maga sokméteres rotopapír tekercsére ráírta a világhírűvé lett regényét. (A vaskalaposabb kritika szerint valószínűleg „ráfosta”, de az más lapra tartozik.)

Szóval stoppolás. Az igazi autóstop lényege, ha nem tévedünk – márpedig ebben legalább nem –, kiállni valahol az út szélére. Lehetőleg ne börtön tájékán, mert ott az országok többségében tiltott tevékenységnek számít az ilyesmi, és lehetőleg ne a nyílt sztrádán, ahol általában ugyancsak tilos ez a dolog, meg nem is áll meg senki, hanem előtte a felhajtónál pl., vagy ott, ahol a kocsik jönnek ki a kútról, ami ideális helynek számít. Nem ajánlott a totál alázatos, görnyedt póz, de a túl magabiztosan pöffeszkedő sem. Az arckifejezés tehát ne legyen kunyeráló, ugyanakkor tudni kell,

hogyan ez nem a fölényes tekintetek begyakorlásának a nagy momentuma. Normálisan kell ott állni, némi hanyag eleganciával, enyhe, barátságos mosollyal, természetes lazasággal oldalra kinyújtott karral, felemelt jobb hüvelykujjal, és nem szükséges az egész szerkezetet lengetni. Összességében nem szabad olyan benyomást keltetnünk, hogy teljesen kiszolgáltatottak vagyunk, közben azért célszerű mutatni, mennyire örülnénk a fuvarnak, mennyit könnyítene az esetleges nemes gesztus a mi alapján véve mégiscsak függő helyzetünkön. És végérvényesen nem szabad köpködni meg az öklünket rázni azok után, akik nem vesznek fel, mert ők már nem számítanak. Ritka a visszatoló, ellenben az érkezőknél ronthatjuk az esélyeinket & begurulni akkor sem szabad, ha valaki azt a csúf játékot űzi, hogy odébb befékez és megáll, majd amikor odafutsz, hirtelen gázt ad. Aztán ha esetleg arrébb megint megáll, már nem szabad odamenni. Tanácsos visszabandukolni a helyünkre, és újjászülető optimizmussal tekinteni a jövőbe, hátat fordítva a velünk szórakozó illetőknek. Persze, azért résen, mert ki tudja, milyen bolondról van szó.

Több stoppos kézikönyv született, azonban ma már kár ezeket bújni, mert konkrét adataikat illetően jórészt elavultak, mehetnek az antikváriumba. Hasznavehetlenné váltak döntő részükben azért is, mert a stoppolásnak új formái jelentek meg az interneten, jórészt fizetősek, s innentől kezdve erősen kérdőjelessé válik, vajon stoppolásnak számít-e egyáltalán az olyasmi a szó klasszikus értelmében.

Ezerkilencszázhetvenöt már ecsetelt nyarán, amikor bezárt az amerikai Nagy-tavak vidékén az a nyári tábor, amelyben a gyerekeket tanítottam focizni és festeni, és már ott volt halványan ugyan, de érezhetően az ősznek az az indián füstszaga a levegőben – így valahogy emlékszem erre az égi füstjelre –, némi közjáték után az Egyesült Államok egyik kisvárosában felszálltam egy buszra, amely elvitt a kanadai Montrealba/Montréalba. (A továbbiakban Montreal, csupán az egyszerűség kedvéért.) Volt némi megkeresett pénzem, főleg a tábort látogató szülők adta borraaló-ból, így aztán az az ötletem támadt, hogy ha már itt van nem oly messze Kanada, miért ne ruccannék át megnézni, milyen is. Lévéen még rá anyagi fedezetem, úgy gondoltam, stoppal nem bajlódnék a viszonylag szűkös maradék időben, ezért az autóbust választottam. Montrealban a híres McGill Street környékén találtam egy olcsó hostelt, becuccoltam a szobába, majd elindultam egy kis terepszemlére. Lett aztán úgy, hogy azon az éjszakán nem tudtam visszatérni a szállásomra, mert letartóztattak, és tömlőbe vetettek.

A kissé szerencsétlen sztori itt az, hogy városnézés közben találtam egy remek kis parkot, benne egy barátságos vidám bandát, s csatlakoztam hozzájuk. Fiúk-lányok ültek ott egy szökőkút peremén, gyorsan összeismerkedtünk, aztán engem is megkínáltak egy kis spanglival, amit nem utasítottam vissza. Nagyon jó anyag lehetett, főleg a sörrel együtt, mert aztán nem emlékeztem pontosan, hogy is volt az, hogy egyszer csak ott állnak a zsaruk. Aztán meg robtogtunk valamerre a rabomobilon.

Reggel arra ébredtem, hogy egy ágyon fekszem. Olyan jó matracon, amilyen ritkán. Átvillant az agyamon, hogy milyen prima ágyikók vannak ebben a hostelben, de aztán gyanússá vált a dolog, amikor sehol sem láttam a hátizsákom a kis bútorozatlan szobában. Gyanúmat fokozták a rácsok az ablakon, de nem értem rá sokat gondolkodni, mert az ajtóban csikordult a zár, majd belépett egy rendőr. Meglepetésemre rövid bőrszoknyában, felül őrmesteri rangjelzésű uniformisban, amely csak alul volt begombolva, így kilátszott a fekete, csipkés melltartó. Főleg, amikor fölém hajolt, majd franciás elegyű angollal közölte velem, hogy forduljak hasra, térdig húzzam le a nadrágom, mert neki most meg kell büntetnie engem. Jobb, ha nem ellenkezem. Furcsának találtam a dolgot, ám olyan remekül nézett ki ez az őrmesternő, aki a spanglinál is bódítóbb illatot árasztott, amit ugyancsak francia hatásnak véltem – Québec tartományban joggal, ugye –, hogy igazából nem volt kedvem ellenkezni. Parancsára megtettem, ahogy kívánta. Oldalt fordított fejjel láttam, hogy egy vékony rugós pálcát húz elő a keblei közül, karját a magasba emeli, s a fehér fogai közül kicsücsörített nyelvvel a kanadai törvény nevében lesújt az ülepemre. Utána a mozdulatot megismétli, majd végül vad ütlegelésbe kezd kipirult arccal, ziháló hangokat hallatva, ami végül egyértelműen erős szexuális gerjedelmére utalt. Eleinte nagyon fájt, rövidesen azonban én is nagyon beindultam, s kezdett előnteni valami édes, sosem tapasztalt gyönyör.

– És aztán mi lett? – tudakolta kíváncsian egyike a haveroknak otthon a Domino kocsmában, ahol utóbb borozgatás közben sokszor is elmeséltették velem ezt a képtelen történetet, és mintha minden alkalommal újjászületett volna.

– Hogyhogy mi lett? – berzenkedtem. – Hát szerinted mi lett?

– Ott a rendőrőrs kellős közepén? – hitetlenkedett a másik.

– Ott – mondtam. – Úgy látszik, Kanadában ez a szokás.

Erre a harmadik haverom elnevette magát, legyintett, majd kinézett az ablakon, erre mindannyian hallgattunk egy sort, miközben kicsit nőtt a szakállunk, meg bölcsültünk.

Hát, sajna ugye, ebből annyi igaz, hogy tényleg remek volt az a matrac. A rendőr, aki meg tényleg belépett, csinos volt ugyan, de rendesen fel volt öltözve, és eléggé szenttelen hangon közölte velem, hogy visszaadják az útlevelem, aztán mehetek isten hírével. Semmiféle eljárást nem indítanak ellenem. Elnézést nem kért, de nem is viselkedett gorombán. Hiába próbáltam megtudni, mi lehetett az oka az egésznek, semmiféle felvilágosítással nem szolgált e tárgyban. Viszont megkérdezte, van-e sejtésem, merre vagyok, s miután mondtam, hogy nincs, kerített egy kis térképet, majd azon megmutatta, mielőtt a kezembe nyomta volna. – Nevetséges, gondoltam, vajon így történik mindenkivel? És hány ilyen kis turisztikai térképük van? Akkor megéreztem a hónaljának, együtt vele rögtön a kölnijének a valódi illatát. Valami pézsmapatkány és virágillatféle elegye. Vagy inkább mangó? Soha életemben nem találkoztam hasonlóval.

Utána könnyen megeltem a civil szállásomat, benne senki nem bántott semmit a cuccomból (mi is lett volna arra méltó?). Foglaltam még három éjszakára, majd valami visszavonzott a „tethelyre”. A parkban nem találtam senkit a bandából, ám az utcán belefutottam az egyik srácba közülük. Bizonyos Steve-be, egy nagy melák figurába, aki gyorsan elmondta, hogy már majdnem mindenki szabadlábban van, leszámítva két kollégát közülük. Őket azzal gyanúsítják, hogy betörtek valahová.

– Tudod, mire kellett, ugye? – kérdezte Steve, de nem várta meg a válaszom, gyorsan eltűnt a McGill nappali forgatagában.

– Hé, tán kokszra?! – akartam kiabálni utána, de végül nem kiabáltam.

Cocaine is for horses, not for men... – így énekelte a Cocaine Bluest az egyik, rekedt hangú kölyök, a másik gitáron kísérette. Fogadni mertem volna, hogy kettejükéről van szó. Nevükre nem emlékszem. Talán akkor, ha a rendőrnő kérdi, meg tudtam volna mondani, azonban nem kérdezte. És ez így volt jó.

*Nem nekünk zsír a kokó,
A kokó a lónak jó,
Doktor mondja, megöl,
De nekem köll! Ó, ó, ó*

Montrealban további négy-öt napot töltöttem egy ifjabb sráccal, akit a táborban ismertem meg. Claude Brodeur a város agglomerációjában élt a szüleivel, akik azért küldték őt Saskatchewanba, hogy javítson az angolján az amerikai gyerekek között. Claude-nak ez eléggé ramatyul sikerült, de azért szót értettünk. Viszonzásképp jöttem én a szálnalmas törmelék franciámmal, aztán ment valahogy a dolog. Mondtam, hogy nézzük meg, nincs-e véletlenül épp akkor valahol elérhető távolságban Leonard Cohen-koncert, csak nem volt olyan. Imádtam ezt a mély, mélabús hangú énekest, meg a vegytiszta depresszióját. Cohent, aki Montrealban született, ám őt valószínűleg célszerűbb lett volna valamelyik görög szigeten keresni a tárt szárnyú, bolyhos éjszakai pillangói között. Claude mondta, hogy sajnálja, én meg vigasztaltam, hogy nem tehet róla. Amennyire később a hébe-hóba hozzám eljutó tengerentúli sajtóból értesülhettem, fiatal felebarátom profi jégkorongozó lett, aki szerencsétlenségére a hokit kanadai válogatottságig vivő tesójának az árnyékából nem tudott kilépni soha. Nem maradtunk valami intenzív levelező viszonyban, így részleteiben nem ismerem a történetét, csak arra emlékszem, ahogy nevetve mondja a kampuszban, hogy szívesen mutatna egy-két trükköt, ha a tó befagyna. Viszont a mohikán varázsló szelleme, akihez esdve fordultunk ebben az ügyben, nem hallgatt meg bennünket, a telet pedig nem várhattuk meg. Otthagytuk a poros hoki-felszerelést a szertárban azzal a döglött patkánnyal. Hadd őrizze.

Akkor sajnós láttam ott Kanadában, hogy erősen megcsappant a pénzem. Akadt ott egy-két drágább hely, ahová nem kellett volna bemennem. Ezért az az ötletem

támadt, ugye, hogy szépen elbuszozok én Pottersville-be, Saskatchewan közelébe – ahol a tábori otlétem alatt egy bitang bárzenész oly rútul elverte az énekesnőnek álcázott kurváját, hogy nekem erről maradt emlékezetes a hely –, egyébként vonat arra nem jár, onnan elstoppolok a táborig, ahová az igazgató és kedves felesége visszavárt festeni még egy-két képet arról a kultiváltan is vadregényes táborhelyről. Ezért némi ropogós zöldhasút helyeztek kilátásba. Abból kerekedett a nagy gond, hogy épp akkor léptek megjósolhatatlan időtartamú sztrájkba a buszosok, ám én végül ügyesen megoldottam. Természetesen stoppal. Hogy kikeveredjek a városból, nagy segítségemre volt a rendőrnőtől kapott térkép. (Még onnan is érezni véltem az illatát!) Egyébként tényleg nem ment nehezen, és nem is kellett sokáig dekkolnom az útszélen. Eléggé gyorsan megállt valaki: egy rasztás frizurájú, amolyan örökké vidám típusú, nálamnál idősebb színes bőrű srác, aki aztán jól rátaposott a gázpedálra.

Rolling down highway... Ó, azok a szuper jó és szuper boldog, színarany, cuki, innen nézve egészen fotogén hetvenesek! Hetvenötben a vietnámi háború is véget ért, optimistábban lehetett nézni a Nagy Jövőbe. Trump Amerikája még messze volt, bár nem mintha túl sok jobb elnököt mutatott volna fel a hely. (Sem előtte, sem utána /?/.) Mindenesetre Bob rá se rántott a politikára, csupán arra kért, hogy beszélgesünk, és mivel ő alva is tud dumálni, már az anyja is felhívta rá a figyelmét, hát csak verjem időnként hátba, hogy felébredjen. Innentől sűrűn veregettem Bobot hátba, aki bevallása szerint kicsit túl rövidet aludt az éjjel. A feje elég gyakran lecsuklott, az autót pedig vonzani kezdte az árok.

Bobnak hívták tehát ezt a kb. harmincas, beszédes, nyurga embert, akinek összefogott haja hátul a derekáig ért. Nem sokat kellett kérdezni, magától jött a sóder, amely arról szólt rögtön élő egyenesben, hogy ő ingatlanközvetítő, New Yorkban van irodája, a drágája pedig Montrealban bizniszel. Kicsit nehéz így, ám ő gyakran feljár, amikor csak teheti, ennél fogva a dolog elviselhetőbb. Ugye, a pénz az pénz, mégse fogják bírni a végtelenségig, azért az ő *darlingja* már lassan hazakészül Bronxba, még csak egy-két apróságot kell elintéznie idefenn. Mutatta is a képét a kedvesének. Egy kissé kopaszodó, szőke, álmatag szemű, körszakállas, törékeny fiatalember nézett vissza a fotóról rám, akiről megtudtam, hogy a neve Arnold. Arnoldnak pont úgy kunkorodott a tincse a homlokán, mint Napóleonnak, de ez volt az egyedüli, ám felettebb emlékezetes hasonlóság. – Jugoszlávia? Ó, igen, Arnold Németországban született, folytatta Bob, és a szüleivel járt egyszer az Adrián. Mindig azt meséli, neki annyira szép volt, ott. Muszáj lesz majd egyszer elvinnie oda Arnoldot, csak hát csitt, ezt meglepetésnek szánja. Úgy helyezte mutatóját az ajkára Bob gyerek, mintha fennállna a veszély, hogy Arnold meghallja, aztán lelőve a meglepetés.

Úgy látszik, Bob hűséges srác volt, nem akarta megcsalni Arnoldot, így nem is próbálkozott be, ami kimondottan kellemessé tette az utazást. Érdekes, Bob Attiláról is hallott. Mondta, hogy Arnold arról is sokat mesélt, hogy ott a tengeren látott egy kutyafejű férfiszobrot, akiről a helybeliek azt állították, hogy azt Attiláról mintázták, aki meg olyan pogány volt, hogy később templomot kellett építeni mindenféle, amerre járt. Meg reggeltől estig imádkozni, nehogy visszaforduljon azzal a rettenetes, emberevő hadával. – Ó, Arnold annyi mindent tud, annyi mindent olvasott, hogy ha én csak feleannyit olvastam volna, a világ legokosabb embere lennék!

Belegondoltam abba, ez logikailag hogy is van, ám Bob nem sok időt szánt erre a kóanra. Arra fűzte tovább egyetlen levegővétel után, hogy ő jamaicai – ugye, ezt már sejthettem? –, és akkor tudom-e én, ki az ő legendás névrokona? A frizurájáról meg Jamaicáról egyből beugrott.

– Bob Marley – vágtam rá.

– Tyúúúú! – kiabálta. – Te is egy olyan okostojás vagy, mint Arnold!

Cserébe most ő csapott úgy hátba, hogy kiment belőlem a levegő. Aztán egy benzinpumpánál befékezett, megállt a kút mögötti parkolóban, hátraszaladt a csomagtartóhoz – vannak emberek, akik nem ismerik a lassú mozdulatokat –, majd gitárt húzott elő. Kisvártatva egy kisebb hangszórót, valami magnószerűséget, továbbá egy pótaksit. Gyorsan összeszerelte a cuccot, s máris szólta a *reggae*. – *Dig it, Man... dig it.*

– No, ez melyik szám, tudod-e?! – igyekezett túlharsogni a muzsikát.

Azt hiszem, tudtam, de ma már nem tudnám megmondani pontosan. Arra emlékszem, hogy rövid időn belül körbeállták szendvicseiket fogyasztó emberek, rágtak és bólogattak a zene ritmusára, egy fiatal pár táncolt, egy rendőrautó elhajtott a közelben, de a benne ülő zsaruk nem szóltak semmit. Úgy negyedórát játszott Marley-t Bob, majd egy sapkát is kerített, körbekalapozott vele. Össze is jött apró szépen, azt hozzátoldotta a benzinpénzhez, majd tankolás után száguldottunk tovább lefelé az Adirondack Northwayen. És egész úton dőlt a magnóból a *reggae*. Nem is lehetett beszélni rendesen, ezért üvöltözni kellett. Pottersville-nél nem tett ki, hanem lekanyarodtunk, rá az erdei útra – amerre régebben az a szerencsétlen elnás-pángolt „énekesnő” megszökött a részegségében elájult makrójától –, s elvitt egészen a kihaltak tűnő tábor kapujáig. Megvárta, hogy meggyőződjek róla, vannak odabenn, aztán intett, majd ismét rátaposott a gázpedálra. Kiabáltam befelé az autóba, hogy üdvözlöm Arnoldot, de nem hiszem, hogy hallotta. Örökre eltűnt a kanyarban. Ez a Bob gyerek.